

Vrijheidsverhalen

Vrijheidsverhalen

Verhalen over vrijheid van bewoners uit de Olympiabuurt

✘ Gemeente
✘ Amsterdam
✘ Zuid

INLEIDING VRIJHEIDSVERRHALEN

In dit boekje staan verhalen die gaan over vrijheid, over veiligheid en over verbinding hebben met elkaar.

In de Olympiabuurt, vlakbij het Stadionplein, kennen veel mensen elkaar. Daardoor was het niet moeilijk om de verhalen uit dit boekje te verzamelen. Er zijn veel deelnemers betrokken bij deze verhalen.

Groep 8 van de Eloutschool heeft uitgebreid aan de vrijheidsverhalen gewerkt.

Begeleid door hun groepsleerkracht zijn zij in groepjes op pad gegaan. Tijdens de interviews zijn foto's en collages gemaakt. Ook de tieners van 'meiden maken mode' verzamelden mooie verhalen. Dit is een meidenclub van Combiwel die zelf kleding naait in ontmoetingscentrum Cordaan Olympisch Kwartier. Veel organisaties in de buurt zijn bij dit project betrokken geweest. De Willem de Zwijgerkerk heeft de deuren opengezet. Op donderdag 20 april 2017 vindt daar het vrijheidsdiner plaats met alle betrokkenen. Dan wordt het boekje gepresenteerd. Een aantal verhalen wordt door kinderen voorgedragen tijdens het diner.

Leerlingen van het Mediacollege Amsterdam hebben het boekje in elkaar gezet met hulp van hun docenten en in samenwerking met Stadsdorp Olympia. Organisaties en de bestuurscommissie van stadsdeel Zuid hebben ons gesteund en gesponsord. We danken hen hiervoor. Samen doen we interessante en leerzame dingen. Het is een spannend avontuur van verbinding.

We vinden dat iedereen mee kan doen in onze buurt. We zijn niet bang. In Nederland zijn mogelijkheden voor iedereen die lef heeft om zich te ontwikkelen en (sociaal) te ondernemen. Dat blijkt uit de verhalen. We kunnen allemaal iets doen waardoor we ervaren dat we niet alleen op de wereld zijn. We kunnen behulpzaam zijn. Ouders hebben steun nodig van de omgeving als zij hun kinderen begeleiden op de weg naar zelfstandig leven. Lees de tekst van Aya. Zij is 14 jaar en zie hoeveel zij al geleerd heeft. Zie hoe zij denkt over samen leven op aarde. Ze wordt gezien en gehoord met haar tekst. We kunnen voorbeelden zijn als we op een aardige manier contact maken met elkaar. Er zijn veel plekken in de buurt waar je kunt deelnemen aan activiteiten en elkaar zo leert kennen.

We blijven vertrouwen. We vieren de vrede. We nemen deel aan de herdenking op 4 mei 2017 aan de Amstelveenseweg. We vieren dat we vrij zijn.

Riet van Wees
Bestuurslid Stadsdorp Olympia
Buurtbewoner Olympisch Kwartier

AYA ZIAN

Leeftijd 14 jaar

Freedom... It doesn't exist for everybody. But we are happy to have it here. Look at all the other country's... there is war, no freedom at all. No right to speak, no right to do things, they have nothing but aren't complaining a lot. They try to make the best out of their lives, if you don't, you'll never have hope. Look at all those people escaping, they hope for something better, they could use anything. So why don't we accept them anymore? Can't you see the fear and pain in their eyes, they have lost so damn much! Lucky that we have everything, don't you think? Could we just kill the fact that they "take" our money, I mean like... You can work, you can earn money, can't you? They have just entered in this country with their "weird" language, they need to learn before they can do something. So let them be who they are, they can't change a lot about it. They eventually will be working and earning there own money, just let the time do it's thing.

Vrijheid... bestaat niet voor iedereen. Wij kunnen blij zijn met onze vrijheid. Kijk naar zoveel andere landen... daar is oorlog, geen vrijheid; geen recht om te spreken; geen recht om iets te ondernemen. Zij hebben niets en ze klagen niet veel. Ze proberen iets van hun leven te maken. Als je dat niet doet is er geen hoop. Kijk naar alle vluchtelingen. Zij hopen op een beter leven. Ze kunnen alles gebruiken. Waarom laten wij hen niet toe?

Kunnen we de angst en de pijn in hun ogen niet zien? Zij hebben alles verloren.

Kunnen we de angst en de pijn in hun ogen niet zien?

Wij hebben zoveel. Kunnen we anders denken? Zij kunnen gaan werken hier. Dat is toch zo. Ze kunnen hun eigen brood gaan verdienen. Ze spreken verschillende talen. Ze kunnen onze taal leren. Daar kunnen we hen bij helpen. Ze hebben tijd nodig, daarna kunnen ze hun eigen brood verdienen.

DENNIS KOEMAN VAN BROODJESZAAK KOEMAN

Dennis Koeman heeft koffie gezet in zijn broodjeszaak op de Amstelveenseweg.

Indira en Laila van de naaclub van Combiwel komen hem vragen stellen over vrijheid en veiligheid. Zij krijgen van hem een suikervrije softdrink.

Het is eind van de middag. De zaak is gepoetst en schoon. Er zijn geen klanten meer.

Laila vraagt; wat betekent vrijheid voor u?

Dat je mag zeggen wat je wilt.

Dat is spannend tegenwoordig. Als je weet hoe het gaat in de wereld; de hele politieke situatie, Trump in Amerika. De spanning neemt

toe met de strijd van IS en met Rusland

Indira; heeft u veel vrijheid? Dennis zegt dat we in Nederland veel vrijheid hebben. In andere landen bestaat veel minder vrijheid. Vroeger bestond er meer vrijheid dan nu. Met mijn ouders en mijn broer woonde ik een tijdje in Bos en Lommer. Je fiets kon je gewoon neerzetten en door de brievenbus hing een touwtje.

Dan kon je zo naar binnen.

**Dat je kan doen wat je wil
en dat je kunt zeggen wat je denkt**

Laila; heeft u al lang een eigen zaak?

De zaak is van mijn vader geweest, ik ben opgegroeid in deze winkel. Hier in de hoek stond mijn bed. Hierboven is nog altijd onze woning.

Ik ben in Amsterdam en in Zaanstad opgegroeid. Hierboven is nog altijd onze woning boven de zaak.

Indira; wanneer voelt u zich echt vrij?

Dennis voelt zich vrij op zijn werk. Er zijn 10 mensen in dienst bij de broodjeszaken. Dennis en zijn broer Stan leiden allebei een winkel. Ik vind het fijn achter de toonbank. De klanten komen al vroeg in de ochtend. Dennis staat om 4 uur/half 5 op. Hij is trots op de kwaliteit van zijn broodjes; allemaal broodjes, die ik zelf ook lekker vind. Het gaat om het contact dat je met elkaar hebt.

De mensen komen uit alle lagen van de bevolking en ze praten allemaal met elkaar. Een vluchteling uit Syrië heeft hier gewerkt. Hij komt toevallig langs. Als hij ziet dat Dennis geen tijd heeft voor een praatje, fietst hij weer door. Dennis werkt fijn samen met de dames van de zaak. Ze zijn er allemaal al lang. Ze hebben kinderen gekregen; komen dan weer terug voor een paar dagen.

Indira houdt van zingen en van turnen. Ze weet niet of het kan later zangeres worden, misschien wel niet. Dennis houdt ervan om met zijn hond naar het Amsterdamse Bos te gaan. Als er dan geen mensen zijn, dan laat ik hem los. Vroeger hield ik er niet van om buiten te spelen, hutten bouwen vond ik wel leuk. Laila wil weten of Dennis niet bang is dat zijn hond ervan door gaat in het bos. Dennis: "Het was een zwerfhond in Spanje.

Ik heb hem meegenomen. Hij gaat er niet vandoor. Hij houdt mij goed in de gaten. Hij is veel te bang, dat hij mij kwijtraakt." Laila voelt zich vrij als de bel gaat op school. Dan kan ik naar huis om te doen wat ik leuk vind.

Je moet er wat voor doen om je vrij te voelen

Indira; wat is voor u het symbool van

vrijheid? Dat je kan doen wat je wil en dat je kunt zeggen wat je denkt. Voor Laila is het symbool van vrijheid de sleutel van haar huis.

Die heeft zij van haar moeder gekregen. Nu kan ze zelf haar huis binnen gaan.

Dennis zegt dat er ook verplichtingen zijn. Je moet er wat voor doen om je vrij te voelen. Je moet er voor werken. Je krijgt het niet cadeau. We praten over veiligheid. Dennis voelt zich veilig. Je moet het ook niet opzoeken de narigheid, dan ben je niet veilig meer. Dan ben je zelf de baas niet meer. Het is niet nodig om bang te zijn.

JOSÉ MOLLURA

“My father wanted me to be a lawyer. He was a lawyer. My brothers are lawyers. I should be a lawyer. But... I did not want to be a lawyer. I asked and got the freedom to make my own choice. That is freedom for me”.

We, Laila, Indira and Aya are talking with Jose Mollura. José was born in Buenos Aires. He lives in Amsterdam for 9 years now. José has a coffee- and leather-shop nearby.

“Of course my parents wanted me to have a job. Holland gave me the opportunity to do what I wanted: I join together my love for coffee and leather-artwork. I am not very good in reading, because I am dyslectic. But I have a good understanding. And I am very good in tasting the difference between coffees. That is where I am good in. “

We ask José what the difference is between Buenos Aires and Amsterdam. “Well,” he said, “much is the same, like education and mentality. And both cities have a lot of culture. But there is a big difference: education in Buenos Aires is for the rich people. There is a fight between the social classes. In Holland is more equality.” And that is what José likes the most: equality for everyone, no matter who or what you are. Also partners with the same gender.

“What did you think of the Netherlands, when you first saw it?” we asked. And his answer was quite clear: “Ah a very pretty city, Amsterdam, and people drinking a lot of coffee. Yes, I thought, this is my city.

They will love my coffee! “

“So, if you ask me what freedom is for me, I can only say: to be who you are, without bothering others. In respect to one another. I grew up in freedom. I travelled all over the world, looking for coffee! I am a lucky man.” José does not work for money, he works for passion!

When we ask after his thinking about changing the world, he tells us: “I am not talking about politics or religion. I would like to change the pollution in the world. Climate is changing. I would like to stop that.”

“What are you doing yourself, to stop the climate change”, we asked. “Just a little, like using organic milk from the farmer nearby. I use organic coffee. And I filter the water so it is superior. And the leather I use is natural, and natural coloured “

During our talking José tells us, that he would like to see: less ego in the world, because when you use ego wrong, all goes wrong. His dream is to be a great designer; by focus on quality.

We come back to freedom: “are there rules for freedom?” we ask. “Yes, treating each other with respect. Not only people, also respect to our belongings. Religion is ok, but when it becomes extreme, when religion has changed into power over other people, I would like to remove that.” José loves changing. That is part of

entrepreneurship. That is why he was not scared to come to Amsterdam. He has a lot of freedom in his life. "It is good to have freedom," he says "but you have to know how to manage freedom!"

At the end we ask what his symbol for freedom is. That seems a difficult question. But he finds his answer: an open mind, creativity, thinking out of the box.

We accomplish our pleasant chat with a very nice cup of coffee. Yes, with super-natural milk!

Thank you José!

**It is good to have freedom,
but you have to know how to
manage freedom!**

JOSÉ MOLLURA

“Mijn vader wilde dat ik advocaat werd. Hij was advocaat, Mijn broers zijn advocaat. Ik moest ook advocaat worden. Maar ik wilde geen advocaat zijn. Ik vroeg en kreeg de vrijheid om mijn eigen keuze te maken. Dat is vrijheid voor mij!”

Wij, Laila, Indira en Aya, praten met José Mollura. José is geboren in Buenos Aires. Hij woont nu 9 jaar in Amsterdam. Hij heeft hier een koffie- en tassenwinkel. Hij maakt de tassen zelf.

“Natuurlijk wilden mijn ouders dat ik ging werken. Maar Nederland gaf me de kans om te doen wat ik graag wilde: Ik combineer mijn liefde voor koffie en voor het maken van leren tassen. Ik hou niet erg van lezen, omdat ik dyslectisch ben. Maar ik heb een goed verstand. En ik kan heel goed verschillen in koffie proeven. Dat is waar ik goed in ben!”

We vragen José wat het verschil is tussen Buenos Aires en Amsterdam. “Wel,” zegt hij “veel is hetzelfde. Zoals opleiding en mentaliteit. En beide steden hebben veel cultuur. Maar er is een groot verschil: opleiding is in Buenos Aires vooral voor de rijke mensen. Er is daar een gevecht bezig tussen de sociale klassen. In Nederland is veel meer gelijkheid.”

En dat is wat José het meeste aanspreekt: gelijkheid voor iedereen, onafhankelijk van wie of wat je bent. Ook partners van hetzelfde geslacht.

“Wat dacht je eigenlijk van Nederland, toen je hier voor het eerst was?” vroegen we. Zijn antwoord was duidelijk: “Amsterdam is een heerlijke stad, met mensen die héél héél veel koffie drinken. Toen dacht ik: dit is

mijn stad! Ze zullen mijn koffie omarmen!” “Dus als je me vraagt wat vrijheid is voor mij, dan kan ik alleen maar zeggen: te zijn wie je bent, zonder anderen te storen, met respect naar elkaar. Ik groeide op in vrijheid. Ik reisde de hele wereld over. Op zoek naar koffie en om koffie te proeven. Ik ben een gelukkig mens.” José werkt niet voor het geld; hij werkt vanuit passie!

Op onze vraag naar “wat wil je in de wereld veranderen”, zegt hij: “ik praat niet over politiek of religie. Het klimaat verandert door vervuiling. Ik zou dat willen stoppen”.

Amsterdam is een heerlijke stad, met mensen die héél héél veel koffie drinken

En wat doet José hier dan zelf aan? “Een kleine bijdrage: ik gebruik biologische melk van de boer die vlakbij woont; ik gebruik biologische koffie.

Ik filter het water zodat het superieur is. Voor mijn tassen gebruik ik goed leer met natuurlijke kleurstoffen”.

Maar er is nog iets: José zou wel minder ego in de wereld willen. Want bij verkeerd gebruik van ego gaat alles verkeerd. Dan gaat het om macht.

En dan vertelt José ons zijn droom: een groot designer worden, met focus op kwaliteit!

We komen terug op vrijheid. Zijn daar regels voor? “Ja,” aldus José, “elkaar en elkaars eigendommen met respect behandelen. Religie is prima, maar mag niet op macht uitdraaien.”

Hij houdt van veranderen. Dat is ook de kern van ondernemerschap. Daarom was hij niet bang om naar Amsterdam te komen. Hij kent veel vrijheid in zijn leven. “Het is goed om vrijheid te hebben,” zegt hij “maar je moet wel weten hoe daar mee om te gaan.”

Aan het eind van ons gesprek vragen we hem naar zijn symbool voor vrijheid; dat blijkt na enig nadenken het volgende te zijn. “een open geest, creativiteit, buiten vaste kaders denken”.

Dan sluiten we af met een heerlijke kop koffie. Wat een cadeau.

Dank je wel, José, voor ons fijne gesprek.

AR NEDERHOF, VOORZITTER STADSDORP OLYMPIA

Mauro opent het interview en geeft aan dat het interview over vrijheid gaat. De leerlingen hebben met elkaar vragen voorbereid.

Ilham opent met de vraag: Wie heeft het Stadsdorp Olympia bedacht? Ar vertelt dat er al meer dan 20 stadsdorpen waren, maar in onze buurt nog niet. Toen zijn we twee jaar geleden er een op gaan richten. We hebben nu ongeveer 55 leden, maar willen graag meer leden.

Wat vindt u leuk aan het stadsdorp Olympia?, vraagt Italo. Ar geeft aan dat het stadsdorp nuttig en gezellig is. Het is goed voor de samenhang van de buurt. Je leert nieuwe mensen kennen en gaat samen dingen doen.

Ar Nederhof werkt nog wel, maar is al gepensioneerd. Levi legt uit wat volgens hem gepensioneerd zijn betekent: als je ouder wordt en langzamer dan hoef je niet meer te werken. Dat laat Ar zich niet zeggen. Ouder worden betekent niet dat je langzaam bent, zegt hij. En het geldt dat je krijgt als je gepensioneerd bent, daar heb je zelf voor gespaard. Sevginur vraagt: Welk werk deed u vroeger? Ar is vroeger grafisch ontwerper geweest. Dit beroep kennen de interviewers niet dus Ar moet uitleggen: om een boek te maken moest Ar bepalen hoe groot het boek werd, welk letters er gebruikt gingen worden, hoe groot die letters moesten zijn. Dat alles om een

boek goed leesbaar te maken. Dat deed Ar als zelfstandige.

Wat zijn de voordelen van een stadsdorp?, vraagt Sevginur. Het is belangrijk dat mensen elkaar in de buurt leren kennen, zegt Ar. Hij zit zelf in een kookgroepje van 4 personen. Ze koken om de beurt voor elkaar. Maar er zijn ook mensen die samen naar de bioscoop gaan of samen gaan wandelen.

De interviewers herkennen dit. Sommige van hen doen mee aan de activiteiten van Combiwell. Daar doe je ook dingen samen en leer je nieuwe mensen kennen.

Mauro vraagt: Welke activiteiten heeft Stadsdorp Olympia? Een belangrijke activiteit is de buurtborrel die regelmatig plaats vindt. Op de vraag of er dan ook borrelnoten zijn komt geen duidelijk antwoord. Met de Oudejaarsborrel waren er wel olieballen, vertelt Ar. Er wordt gevraagd op het stadsdorp ook aan sport doet. Ar:

Niet regelmatig, maar vorig jaar hebben we een atletiekdag georganiseerd op het Hygiëaplein. Begin juni 2017 is er weer een dergelijke atletiekdag. Dus houd de datum goed in de gaten, want iedereen is hier welkom, ook ouders en kinderen zijn welkom!

Ilham vraagt: Wat vindt u van vrijheid?

Dit vindt Ar een lastige vraag. Vrijheid is er in alle soorten en maten. Ilham geeft aan dat het om vrijheid van meningsuiting gaat. Ar vindt het heel goed dat we dat in Nederland hebben.

Maar wat betekent dat voor u?, vraagt Levy.

Het betekent voor mij dat ik een eigen mening mag hebben en verkondigen, zegt Ar. Maar hoe zou de wereld zijn zonder vrijheid? is de vraag van Mauro. Ar: Vrijheid is zo belangrijk dat wij daar allemaal van profiteren. Eén wereld zonder vrijheid is niet voor te stellen. Hoewel er landen zijn waar geen vrijheid is.

Vrijheid is zo belangrijk, daar profiteren we allemaal van

We profiteren ervan doordat we een eigen mening kunnen hebben en kunnen staan voor wat we willen.

Wanneer had u het gevoel dat u geen vrijheid had?, vraagt Sevginur. Het blijft even stil. Ar moet hier even over nadenken. Dan zegt hij: Als iemand waar je al heel

lang mee bevriemd bent je in de steek laat. Je voelt je dan verraden, maar kunt er niets aan doen. Dan voel ik me onvrij omdat je er niets aan kunt doen.

Levy vraagt: Had u veel vrijheid toen u heel jong was?

Ar: Toen nam ik de vrijheid. Nu zijn de interviewers even stil. Wat is dat is 'de vrijheid nemen'? Levy stelt zich voor dat je bijvoorbeeld een eigen huis koopt en veel ruimte hebt. Voor Ar Nederhof was de vrijheid nemen zijn eigen keuze maken. Toen hij 14 was zat hij op school bij de nonnen.

Dit vond hij zo vervelend dat hij van school is gegaan en is gaan werken. Hij heeft het zelf gekozen om iets anders te gaan doen. Dat is vrijheid nemen. Gelukkig stonden zijn ouders achter hem.

De laatste vraag: Geloof u in vrijheid van meningsuiting?

Volmondig zegt Ar: Ja, die moet iedereen hebben. Mensen moeten hun gedachten kunnen uiten en delen met anderen. Op die manier kunnen ze nadenken en bijvoorbeeld gaan besluiten wat ze gaan stemmen bij de verkiezingen.

Ar Nederhof wil nadrukkelijk een kanttekening plaatsen bij vrijheid van meningsuiting.

Er zijn ook beperkingen aan meningsuiting. Het mag nooit zo zijn dat je iemand beledigt of uitsluit.

MOHAMMED RAHOU

In de treincoupé van snackbar Coja wachten Zoë, Elisa, Jasmin, Aysa, Vanessa en Inge Spreen op Mohammed Rahou, de eigenaar. Treincoupé? Ja, zo'n oude van vroeger waar je met 8 personen kunt zitten. Nog nooit zo'n gezellige snackbar gezien. Mohammed komt erbij zitten. Hij is klaar voor de eerste vraag van het interview.

Kunt u kort vertellen wie u bent en wat u zoal gedaan heeft in uw leven?

Ik heb een hoop gedaan. Ik ben 47 jaar en ik heb deze zaak al 13 jaar. Hiervoor was ik taxichauffeur, daarvoor heb ik in een hotel gewerkt en op de markt. Daar verkocht ik behang, heel wat anders dan patatjes. Ik werk al vanaf mijn 17e jaar hard.

**Dat je alles mag doen
wat je wil doen**

Wanneer dacht u: ik wil een snackbar beginnen?

Ik was taxichauffeur, maar het was niet leuk meer op straat. Collega's gingen mensen bestellen, bedriegen, ze reden in oude auto's. Mensen zagen mij ook als crimineel, ze vertrouwden me niet meer, daar word je helemaal gek van. Ik zei tegen mijn compagnon: ik stop ermee, ik wil wat anders, maar wat? Toen stond deze snackbar te koop. En die hebben we gekocht.

Hoeveel verdient u per maand?

Dat vertel ik niet, maar het is genoeg. Om te leven, twee keer op vakantie te gaan, een

auto te hebben en mijn twee kinderen van 6 en 10 jaar kunnen krijgen wat ze willen, als ze lief zijn.

Hebben Nederlanders u vaak aangekeken alsof u het niet goed zou kunnen?

Ja, dat is bekend, dat is overal, je moet je blijven bewijzen, je moet blijven knokken. Hier in de zaak gaan ze soms gebroken Nederlands met mij praten. Dat is vervelend. Maar je moet doorzetten. We moeten extra ons best doen.

Wat betekent vrijheid voor u?

Dat je alles mag doen wat je wil doen. Dat je jezelf kan zijn. In Nederland mag dat soms wel en soms niet. Op mijn werk zijn er veel regels en die moet je nakomen. Een ondernemer is nooit vrij. Ik slaap ermee en sta er mee op. Ik moest bijvoorbeeld net naar mijn zoontje, maar dan moet ik heel snel terugkomen. In de taxi was ik vrijer. Ik kon de deur dicht doen en gaan. Maar hier kan dat niet. Als er iemand ziek is, of ik heb afspraken, dan ben ik verantwoordelijk. Maar ik doe het met plezier.

Wat vind u het leukst?

Vrolijk zijn met mensen. Het geld maakt niet zoveel uit, maar als de dag zonder problemen voorbij is gegaan, kan ik lekker slapen.

Wanneer voelt u zich echt vrij?

In het Vondelpark, als ik aan het rennen ben. Dan heb ik niks meer aan mijn hoofd.

Hoe was uw tijd in Marokko?

Ik weet er heel weinig van. We woonden in Nador, in het Noorden van Marokko. Dat is

400 kilometer van Casablanca. We waren met 5 kinderen. Mijn vader was al in 1966 naar Nederland gegaan om te werken. Hij kwam twee keer per jaar naar Marokko. Wij zagen hem dus heel weinig.

Na 14 jaar heeft hij ons naar Nederland gehaald. Dat was in 1980, ik was 10 jaar.

Hier was een betere toekomst: meer werk en studiemogelijkheden.

In 1986 is mijn moeder overleden. Mijn vader is hertrouwd met een hele lieve vrouw. Er

kwamen nog vier kinderen. We zijn een hechte familie. We wonen allemaal in de Kinkerbuurt. Ik wil nergens anders wonen. Mijn vader is een half jaar geleden overleden. Als ik in Marokko ben, dan wil ik na twee weken weer terug voor een broodje pindakaas. Ik ben verollandst. Soms denk ik in Nederland: ik hoor hier niet thuis.

Maar dan ben ik daar in dan denk ik ook: ik hoor hier niet thuis. Ze zien je hier als een buitenlander en ze zien je daar ook als een buitenlander.

Wat is uw grootste droom?

Gezond zijn, gezond blijven en gezamenlijk

**Hier in de zaak gaan ze soms gebroken
Nederlands met mij praten**

met zijn allen lachen, geen narigheid. Geld is niks. We zijn rijk als we gezond zijn. Mohammed krijgt applaus. Hij deelt soft ijsjes uit. Die worden buiten opgelikt, Mohammed moet weer aan het werk.

AHMET COSAR, FIETSENWINKEL CYCLE 4 YOU

We zijn op bezoek bij “Cycle 4 you” de fietsenwinkel om de hoek van de Eloutschool. Fietsers, die op weg zijn naar hun werk, kunnen er hun zachte band oppompen. Dat is een soort service aan de fietsers. Muathan, Nathan, Jayden, Rahima, en Amanda komen de eigenaar van de zaak

woonde. Het is gezellig werk. Ik hou van techniek. Ik ben er goed in. Ik speelde altijd buiten; voetballen/fietsen. Het is niet zoals nu met de spelletjes op het internet en de tablets. Kinderen spelen minder buiten.

Op school is het wel veilig

vragen stellen over vrijheid aan Ahmet Cosar. Het is een familiebedrijf; Ahmet werkt er samen met zijn 2 zoons.

Waarom bent u naar Nederland gekomen?

Ik ben gekomen omdat mijn familie hier al was. Eerst heb ik mijn school afgemaakt en ben ik naar de universiteit geweest in Turkije. Toen ben ik hier gekomen in 1992. Eerst ben ik 15 jaar taxichauffeur geweest.

Wat betekent vrijheid voor u?

Nederland is het beste land, Er is hier veel vrijheid van meningen. Dat moet ook zo blijven. Iedereen moet kunnen zeggen wat hij wil; dat is goed.

Waarom heeft u dit beroep gekozen?

Ik vond het altijd leuk om met techniek bezig te zijn. Ook toen ik nog in Turkije

Waarom hier op deze plek en hoe komt u aan de naam van de winkel / waarom fietsenmaker en geen automonteur?

Nederland is een fietsland. Voor je een zaak begint moet je contact hebben met de Kamer van Koophandel. Dan moet je kijken naar bijvoorbeeld, is er betaald parkeren / komen er veel fietsers langs de winkel welke naam kan je de winkel geven? In mijn jeugd in Turkije knapte ik al fietsen op. Ik heb daar ook oude fietsen opgeknapt en weer verkocht. Onze winkel heet Cycle 4 you, dat is een naam die bekend klinkt voor ieder in Europa. We hebben ook een webshop. Klanten kunnen van alles kopen en dat sturen we dan op naar de klant. Het heeft te maken met de toekomst; er is een global world nu. Mensen kunnen ook onderdelen bij ons bestellen. Deze plek is goed, iedere dag komt iedereen langs op de fiets op weg naar de stad.

Wat voor gereedschap heb je allemaal nodig b.v. als je een band plakt?

Dan gebruik je een reparatieset. Daarin zit alles wat je nodig hebt; bandenlichters, schuurpapier, solutie/lijm, plakkers. We hebben het hier allemaal in voorraad. Het is niet zo moeilijk; je kan het zelf ook leren.

Was u vrij in Turkije?

In mijn jeugd ben ik vrij geweest. Turkije is een groot land. Ik heb me vrij gevoeld om te kiezen. In Turkije zijn ook verkiezingen. Er zijn meerdere partijen, waarop je kan kiezen. Ik ben tegen onderdrukking. Vrijheid is belangrijk voor de ontwikkeling. Voor de wetenschap is het ook belangrijk; dan gaan we vooruit in de wereld. Als je een mening hebt, moet je het zo zeggen dat je elkaar niet beledigt. Dat is niet nodig. Als er geen vrijheid is blokkeert alles. Kinderen vertellen ook over hoe vrij ze zich voelen. "Soms zeg ik niet alles aan mijn ouders, omdat ik weet dat ze het niet leuk vinden". "Met vrienden kan je er wel over praten"

Is het veilig in de winkel? Wat moet je doen om je veilig te voelen? Bij het gedeelte van de werkplaats hangen bordjes aan de balk. De klanten mogen de werkplaats niet binnenlopen. Als je met een machine werkt, die veel lawaai maakt, moet je je oren beschermen; vuur is niet toegestaan; dan kan er brand komen.

Als je gaat zagen, moet je je ogen beschermen.

Als je werkt, moet je werkschoenen aan met stalen neuzen.

De kinderen vertellen wanneer zij zich vrij en veilig voelen: "Als ik alles mag zeggen en als ik mag doen wat ik wil." "Soms mag ik iets niet en dat is niet leuk." "Ik voel me veilig bij mijn ouders." "Als het donker is voel ik me niet veilig." "Als er een hond blaft, word ik bang." "Als je alleen bent." "Op school is het wel veilig."

Gesprekje met Fatih.

De tekst van het uitgewerkte interview wordt ter goedkeuring langsgebracht. Fatih vertelt dat hij vroeger ook bij meester Niek Peerenboom in de klas heeft gezeten. Dat is al lang geleden. Hij heeft Havo gedaan en is daarna bij zijn vader in de zaak gekomen.

Als je een mening hebt, moet je het zo zeggen dat je elkaar niet beledigt

Hij is niet zo goed in techniek als zijn vader. Hij beheert de webwinkel. Zijn vader zegt dat het voordelen heeft en nadelen om met je zoons een bedrijf te hebben. Maar de voordelen wegen op tegen de nadelen. Het is ook leuk om samen te werken. Fatih werkt nu 6 jaar in de zaak.

Iedereen

Als er geen vrijheid is

n moet kunnen zeggen wat hij
wil; dat is goed

blokkeert alles

JULIE VAN ZWEDEN, BUURTBUIK

900 gratis maaltijden en voedselpakketten per week: Voedsel verbindt!!

“Allemaal een lekkere kop soep?”

Er gaat meteen een stel handen omhoog. Lekker!! We nestelen ons dan in het zonnetje buiten. Julie, die ons zo gastvrij heeft welkom geheten, vraagt dan:

“Zal ik jullie éérs eens wat vertellen?”

Het is al weer drie jaar geleden dat Bastiaan terugkwam uit Portugal,” zo begon ze. “Roel leerde daar Refood kennen. Dat betekent: eten ophalen dat anders weggegooid zou worden. Goéd eten! Heel goéd eten! En daar gingen ze maaltijden van bereiden en het lekker samen met ieder die dat wilde opeten.

Wat een mooi idee! Dát wilden wij ook. En zo zijn we hier begonnen met Buurtbuik. Met alleen maar vrijwilligers. Iedereen mag meedelen, we hebben geen strenge regels zoals de voedselbank... We zetten ons in tegen voedselverspilling. We willen mensen met elkaar verbinden. We willen eenzaamheid tegengaan en we willen mensen een financieel zetje in de rug geven.”

Nou, dat is een mooi begin van ons gesprek. Paulo, Hajar, Ichraq, Venhar, Mohamed en Iahcen, allemaal uit de klas van Niek Peereboom van de Eloutschool, hebben vragen voorbereid voor Julie. Zo willen ze weten hoe zijzelf bij Buurtbuik is begonnen. “Nou”, vertelt ze, “ik had een verschrikkelijk drukke baan bij een bank.

Héél héél druk. Eigenlijk vond ik het daar niet meer fijn.

Toen kreeg ik mijn eerste kind. En ik dacht: ga ik door met deze baan of ga ik

**Vrijheid van meningsuiting
is een groot goed**

tijd maken voor mijn kind. Dat laatste heb ik gedaan”.

En wat vind je nou het leukste aan je werk?

“Het leukste is om mensen blij te zien. Voedsel verbindt! De achtergrond van mensen doet er dan niet toe. Als je samen eet maak je ook een praatje met elkaar. Dan leer je elkaar een beetje kennen.”

“En het minst leuk?” willen we weten...

“Tja, dat is het werk dat je niet ziet: eten overall ophalen, schoonmaken, afwassen; dat is niet erg, maar wèl als mensen dan zitten te mopperen, helemaal niet blij zijn. Dat vind ik soms best wel eens moeilijk.”

Op dinsdag en donderdag wordt er soep gegeten. Met een boterham. 's Morgens wordt het eten opgehaald. En Desirée gaat in de keuken koken. Zij moet heel creatief zijn, want ze weet nooit van te voren wat voor groente er wordt opgehaald. Maar om 12 uur staat de soep klaar. Er komen veel mensen op de heerlijke soep af! Op zaterdag is er een driegangendiner.

Wat je krijgt is altijd een verrassing. We willen weten of Julie zich vrij voelt op haar werk. “Ja,” zegt ze, “ik kan hier doen en laten wat ik wil, als ik iedereen maar met respect behandel. Ik heb wel eens een kort lontje, dat is niet handig. Maar ik maak het altijd meteen weer goed!”

Zou iedereen de vrijheid moeten hebben om te zeggen en te doen wat ze willen?

“Ja”, vindt Julie, “maar er zijn wèl grenzen. Ga met respect voor elkaar om. Je hoeft anderen niet te kwetsen!” Op de vraag of ze al vrijheid van meningsuiting had toen ze klein was, is het antwoord “Ja, er kon veel. Misschien wel te veel. Mijn moeder had wel iets strenger mogen zijn. Wie weet had ik dan mijn opleiding toen afgemaakt.

Maar het belangrijkste thuis was: je mag niet liegen. Je vertelt eerlijk wat je hebt gedaan”.

En Julie zegt er meteen achteraan, dat zijzelf wel iets strenger voor haar kinderen zal zijn, niet de baas spelen, maar wel als hun begeleider. Maar ook voor haar kinderen geldt: ze mogen zeggen wat ze willen. Maar mét respect! Vrijheid van meningsuiting is een groot goed; kritisch zijn mag, maar wees voorzichtig in hoe je het zegt.

Dan volgt een lastige vraag: “Wat zou je doen als je de baas van Nederland was?”

“Ik zou iedereen een basisinkomen geven. Zodat iedereen kan doen waar hij goed in is.

Gewoon iedereen elke maand hetzelfde bedrag. Wil je meer geld, dan ga je werken. Is het voldoende, dan ga je vrijwillig werken.

Bijvoorbeeld hier bij Buurtbuik. Want: “Ik vind dat iedereen mee moet kunnen doen, als je ieder maar een kans geeft” zegt Julie. We praten even over haar lievelingsdieren, haar lievelingsplanten, haar lievelingseten.

En dan duikelen er toch nog wat vragen op: “Hoe verdien je nu je geld? Buurtbuik is vrijwillig, toch?”

“Ja, dat klopt. Ik heb een baan voor 8 uur in de week; verder maak ik een krant “Attentie voor Zuid” over alle initiatieven die hier in de wijk zijn. En mijn vriend zorgt voor mij en de kinderen.” Daardoor kan Julie vrijwillig bij Buurtbuik werken.

Het leukste is om mensen blij te zien. Voedsel verbindt!

En kan ze doen waar haar hart ligt. Dat is vrijheid!

Nog een prangende vraag: hoe doen jullie dat, helemaal zonder geld van de gemeente?

“We hebben wel een startsubsidie gekregen, zodat we konden beginnen. Maar nu draait alles vrijwillig. Er zijn hier in Zuid wel 30 vrijwilligers.

We mogen het eten ophalen bij grote bedrijven uit de buurt. Daar hebben we inmiddels een vaste route in gevonden. En hier komt mijn oude werk goed van pas: ik werkte bij een bank op de Zuidas.

Ik ken daar veel bedrijven. Daar heb ik goede contacten mee gehouden. Zij helpen ons. Verder helpen organisaties als de Rotaryclub: wij hebben voor de hele club een driegangendiner gekookt. Wij kregen toen van hen het geld dat zij toen niet aan een groot diner hoefden uit te geven. Daar hebben we een elektrische bakfiets van gekocht (zie foto).”

We willen van Julie tot slot weten hoe de mensen weten dat ze hier samen kunnen eten. Hoe weten ze dat het voor iedereen is? “We hebben eerst mensen uitgenodigd waarvan we weten dat ze het zwaar hebben, ook hebben we veel mondeling reclame gemaakt, en we hebben in de buurt flyers uitgedeeld. Inmiddels loopt het vanzelf vol. Dat is echt heel fijn.” De kinderen worden van harte uitgenodigd om ook een keer te komen lunchen. En de school wil graag helpen om Buurtbuik nog succesvoller te maken.

Met een sponsorloop?

Of eten ophalen en er samen een maaltijd mee koken. Meedoen aan het vrijheidsdiner op 20 april... Er komen veel ideeën los. Daar is vast het laatste woord nog niet over gezegd.

En of ze zelf naar Buurtbuik zouden komen? Ja, maar alleen als het hard nodig is. Want anders neem je eten weg van iemand die het misschien veel harder nodig heeft. Daarmee eindigt ons gesprek. We krijgen tot slot nog een kijkje in de keuken. Dan verzamelen we ons rondom de elektrische bakfiets voor een vrolijke foto.

Dank je wel Julie, voor dit mooie gesprek. En nog heel veel succes met Buurtbuik. Wat zul je trots zijn, dat Buurtbuik nu al op 6 plaatsen in de stad bestaat. Petje af!!

DANIËL GELLVOET

Wie bent u?

Ik ben Daniël Gellvoet en kom oorspronkelijk uit Zeist. Ik acteer, ik presenteer en ik werk samen met een programmamaker van Noord-Holland Media. We maken filmpjes over wonen, werken, liefde en familie. Daarnaast mag ik een boek schrijven over hoe ik naar de wereld kijk. Ik heb in mijn persoonlijk leven te maken met autisme. Ik heb het syndroom van Asperger en dat betekent dat mijn zintuigen hypergevoelig zijn. Ik ben snel afgeleid en er komt veel bij mij binnen. Ik kan niet tegen oppervlakkig geklets over koetjes en kalfjes. Daar word ik heel moe van. Verder doe ik vrijwilligerswerk bij het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis (OLVG). Ik haal patiënten op van hun afdelingen, een stuk of vier van verschillende leeftijden, voor een concert.

Wat vindt u van de vrijheid in Nederland?

Het gezegde ‘gelijke monniken, gelijke kappen’ klopt niet. Het is een mooi idee maar mooier is als het kabinet jongens als meisjes van jullie leeftijd zouden laten bijdragen in het beleid wat ze maken. Eigenlijk vind ik dat noodzakelijk. Ik vind het in Nederland wel heel stug allemaal, ik vind het nu taai.

Allerlei culturen naast elkaar, verschillende kleuren als een soort regenboog

Dat concert vindt plaats in de aula van het OLVG.

Wat betekent vrijheid voor u?

Ontdek wie je bent, sta voor wie je bent maar pas dat ook toe. Neem dat ook mee in de wereld, zonder schaamtegevoel of zonder aarzelen. Verlies niet die innerlijke vijfjarige. Ik vind het vaak heel moeilijk in relatie tot anderen: “als ik iets voor jou doe, doe jij dan ook iets voor mij”.

Heeft u altijd vrijheid gehad in uw leven?

Mentaal niet, fysiek heel veel. Ik ben heel vrij opgevoed en heb op een fijne school gezeten, ik woonde niet in een dictatuur. Ik woonde niet in een maatschappij waar van alles niet mag. Ik woon 13, 14 jaar in deze stad. Sindsdien heb ik veel meer het gevoel wat vrijheid is en wat ik ermee kan. Dat ik met heel veel verschillende mensen contact kan maken. Je krijgt met allerlei culturele

verschillen te maken, hierdoor kan het land groeien. Zo kan ik groeien, bijvoorbeeld in het contact met jullie omdat jullie met eigen ideeën komen en verschillen van mij. Daarom leer ik veel van jullie.

U heeft geen eigen zaak toch?

Nee nog niet, ik zou het best willen maar dat is heel lastig. Ik heb te maken met een wajong uitkering. Die is voor mensen met zowel een fysieke als een geestelijke handicap. Ik wil graag onafhankelijk worden, ook financieel maar dat is best lastig. Ik krijg nu geld van de overheid maar zou graag met mijn boek of mijn film financieel onafhankelijk worden. Mijn dromen uit laten komen zoals een huis kopen, trouwen, misschien gaan reizen. Zonder dat ik maandelijks precies hetzelfde bedrag krijg van de overheid, omdat ik nu eenmaal een beetje een raar hoofd heb. Maar ik ben niet standaard en juist creatief. Op die manier wil ik kijken of ik mijn eigen zaak kan opzetten maar dat is best lastig en dat begrenst mij in mijn vrijheid. Aan de ene kant is het een privilege, een vrijstelling want ik ben daardoor niet gebonden aan een norm. Aan de andere kant moet je je wel houden aan de afspraken met het UWV. Als je ontdekt dat je ergens goed in bent, moet je hiermee rekening houden. Helaas kun je dan niet kijken of je daar met z'n allen een soort van grijs gebied in kunt bereiken. Economisch denken vind ik ook moeilijk, er wordt zoveel belang gehecht aan dat er geld wordt verdient.

Hoe ervaart u vrijheid op uw werk?

Ik word vooral altijd kort gehouden. Zo snel mogelijk van A naar B gaan. Het gaat vaak niet zo om onbevangen zijn, plezier hebben, vrij zijn. Bij het vrijwilligerswerk in het OLVG gaat

het juist voor alle partijen om vrije wil en het gaat niet om geld. Geld heeft vaak wel een gekke functie, geld heeft invloed op het denken en doen als het gaat om vrijheid.

Wat vindt u het leukste aan uw werk?

Jezelf blijven ontwikkelen.

Ontdek wie je bent, sta voor wie je bent

Er steeds een beetje oprechter, eerlijker en directer mee durven omgaan.

Wanneer voelt u zich echt vrij?

Als dat boek is uitgekomen en ik er heel veel reacties op krijg. Als ik merk dat mensen zich echt geraakt en betrokken voelen. En als mensen dan zeggen: We hebben iets gehad aan dat wat u heeft gedaan. Dat vind ik ook erg moeilijk want er zijn al zoveel boeken. Ik praat veel, snel, uitgebreid en ga tegen alle regels in. Daardoor hoop ik een beetje aandacht te trekken.

Wat is uw grootste droom?

Echt zonder enige vorm van twijfel in mijn gevoel en in mijn hoofd: Merken en durven zeggen dat ik ok ben en dat ik echt iets van mezelf gemaakt heb.

Wat is voor u een symbool van vrijheid?

Ik moet vaak denken aan Benetton, dat is een kledingmerk en dat bestaat al net zo lang als ik oud ben. Er staan 7,8 mensen op een rijtje, allerlei culturen naast elkaar, verschillende kleuren als een soort regenboog, en dat vind ik een mooi symbool.

NIK SCHOLTEN, DOMINEE

Middenin de Willem de Zwijgerkerk zitten Yuna, Adaora, Elias en Vinicius aan tafel met dominee Niek Scholten, met een bekertje sap en een koekje. Hun meester is er ook bij: Niek Peereboom van groep 8 van OBS de Elout.

Wat is uw functie in de kerk?

Ik ben dominee. Ik vertel verhalen uit de Bijbel. Dat is een heel oud boek, waar belangrijke dingen in staan voor mensen, die heel waardevol zijn voor het leven.

Waarom bent u dominee geworden?

Toen ik klein was ging ik de poppen van mijn zusje dopen. Die poppen zijn wel honderd keer gedoopt. Mijn ouders waren heel actief in de kerk waar we naar toe gingen. Ik zag het werk van de dominee van heel dichtbij. Toen ik 16 jaar was, wist ik dat ik dat wilde doen. Ik heb theologie gestudeerd in Amsterdam. Nu ben ik alweer bijna 25 jaar dominee. Het is heel afwisselend werk. Geen dag is hetzelfde. Op zondag doe ik de preek, vertel ik verhalen en doop ik kinderen. Op de andere dagen van de week ga ik bij mensen op bezoek. Als ze ziek zijn bezoek ik ze in het ziekenhuis. Er zijn vergaderingen. Op woensdag kunnen mensen binnenlopen en op donderdag is er een gezamenlijke maaltijd in de kerk.

Wat vindt u leuk aan uw werk en wat niet?

Ik vind het niet leuk als alles tegelijk komt. Als er bijvoorbeeld iemand overleden is, dan komt dat natuurlijk altijd onverwacht. Dan moet ik de begrafenis doen, met de familie praten, met de begrafenisondernemer, een toespraak houden op de begraafplaats. Dat is heel mooi werk, maar de andere

dingen gaan ook gewoon door. Het vertellen van de Bijbelverhalen naar het hier en nu vind ik geweldig. En ik zing mee in ons koortje, want ik houd heel erg van muziek. Op bezoek gaan bij mensen en naar ze luisteren doe ik ook heel graag. Soms kan ik advies geven. We doen leuke dingen met de kinderen met kerst en Pasen. Ik ben bij jullie op school geweest om verhalen te vertellen en kinderen van het Amsterdams Lyceum komen één keer per jaar hier in de kerk op bezoek.

Wat vindt u van de vrijheid van ons land?

We leven in een heel vrij land. Je mag zeggen wat je wilt. Je mag geloven wat je wilt. Je mag zijn hoe je bent. Homo's kunnen trouwen en hebben alle vrijheid. Tenminste, officieel is dat goed geregeld. Maar op dit ogenblik merk je dat het soms botst en mensen elkaar de vrijheid niet gunnen, doordat er zoveel verschillende mensen zijn. Mensen luisteren niet meer naar elkaar en maken ruzie. Daar maak ik me wel zorgen over.

Vrijheid is heel belangrijk. Er zijn veel landen waar je in de gevangenis kunt komen om wat je zegt of gelooft. Dan moet je heel stiekem doen. Stel je voor dat jullie aan de politie door zouden geven wat ik hier vertel. En dat ze mij dan zouden opsluiten. Mijn opa was ook dominee, in de tijd van de Tweede Wereldoorlog. Hij moest goed opletten wat hij zei, als hij preekte. Er zaten klinkspanen in de kerk, die naar de politie zouden kunnen gaan als hij bijvoorbeeld voor onze koningin zou bidden.

Werkt u weleens samen met andere geloven?

Ja. Laatst ben ik bijvoorbeeld in moskee

de Vrede geweest. Dat ging over vrijheid, verdraagzaamheid en tolerantie en hoe ga je met elkaar om. Daar mocht ik een verhaal vertellen. Ik kan goed opschieten met de voorzitter van de moskee. Er was ook iemand van de synagoge, het Joodse geloof en er waren mensen die niet geloven.

Wat vindt u van de vrijheid van meningsuiting?

Die is heel goed en moet ook blijven. Ik denk wel dat het ieders verantwoordelijkheid is om ook rekening te houden met een ander. Stel dat ik in mijn tuintje een bord zet met daarop geschilderd: "De buurman is knettergek". En de buurman belt aan en vraagt of ik dat bord weg wil halen. Dan kan ik zeggen: ik heb vrijheid van meningsuiting. Maar dat doe ik natuurlijk niet, dat voel je wel. Want mijn buurman is misschien een beetje gek, maar hij heeft ook andere kanten en ik leef toch naast hem.

Natuurlijk denken wij dingen van elkaar, maar je moet het wel een beetje netjes houden. Op Facebook en Twitter mag iedereen van mij ook opletten wat hij wel en niet zegt. Mensen moeten nadenken voor ze iets doen. Ik had het deze week zelf nog. Ik kreeg een mail waar ik heel boos van werd. Ik ging meteen een mail terug typen en wilde die versturen, maar toen dacht ik: wacht maar even. Na een uurtje las ik de mail nog eens en heb hem niet verstuurd. De manier waarop je je gelijk wilt halen moet toch ook wel een beetje netjes zijn.

Denkt u dat iemand zijn eigen geloof mag kiezen?

Ja zeker, ieder zijn eigen geloof of geen geloof, dat mag je helemaal zelf weten. Ik ben voor vrijheid. Ik vind mijn geloof een heel mooi geloof, maar ik ga niet zeggen dat

jij dat ook moet geloven, want anders dit of dat. Je vindt zelf wel wat belangrijk voor je is. Alle geloven moeten de ruimte krijgen. Er zijn christelijke groepen die vinden dat zij alleen gelijk hebben, maar ik vind niet dat je zo in de wereld kunt staan. De vrijheid van godsdienst is zo fundamenteel in Nederland, die is al zolang onze traditie en die vrijheid levert heel veel vrede op.

Welke boodschap over vrijheid zou u ons willen geven?

Zorg voor de vrijheid van een ander. Zorg voor mensen die het moeilijk hebben, dat doen we als kerk ook. In de Bijbel staan veel teksten over dat je vreemdelingen gastvrij moet ontvangen, dat heeft ook met vrijheid te maken want de vreemdelingen hier zijn vaak vluchtelingen. Wees heel blij en zorgvuldig met de vrijheid die we hier hebben.

Dominee Niek nodigt de kinderen uit voor het vrijheidsdiner in de Willem de Zwijgerkerk op 20 april. Meester Niek vertelt dat de kinderen collages gaan maken over het project met de vrijheidsverhalen, die dan tentoongesteld zullen worden in de kerk.

DIALOOG IN ACTIE

over moed, angst en lef over vrijheid
met Joke Jongejan, kinderen en volwassenen

Op 13 maart 2017 was in het ontmoetingscentrum van Cordaan Olympisch Kwartier een Dialoog diner georganiseerd.

Joke Jongejan van Dialoog in Actie was gespreksleider bij een tafelgroep. Het dialooggroep is van bijzondere samenstelling, kinderen en volwassenen gaan met elkaar in gesprek. De verhalen- en toneelgroep van kinderen rond 8 jaar neemt de deelnemers mee naar het grote plein van Marakech. Daar zijn de grote verhalenvertellers te vinden. De beroemde Dzijahafar vertelt daar zijn verhalen. Hij is de vader van Sheherazade, die het verhalen

Dialoog in Actie

vertellen van haar vader heeft geleerd. Tijdens het eten vertellen de kinderen verhalen alsof ze op het plein zijn. Er zijn veel mensen. Je moet het maar durven! Er is heerlijke soep gekookt door moeders. Tijdens het eten praten we over “Moed”. Ook de tieners van “Meiden maken mode” zijn er.

Joke vraagt aan **Jhanaira** of zij het verschil weet tussen moedig en dapper. Ze zegt: “als je dapper bent, dan weet je dat je het kan” en “als je moedig bent, dan doe je het steeds, want je durft het gewoon”.

Rouena heeft aan iedereen een verhaal verteld over een clown, die op zoek

ging naar een maatje. Met een maatje wil ze optreden, op het grote plein in Marakech. Ze zocht net zo lang tot ze iemand had gevonden. Het is gezelliger om iets samen te doen.

Riet zegt dat het voor komt dat je iets niet durft of dat je juist bang bent. **Jade** gaat helpen als iemand hulp nodig heeft. Als Jade het niet kan oplossen dan vraagt ze de juf om haar te helpen. Vrienden kunnen je ook helpen. De kinderen zijn het erover eens dat het beste is als je zelf probeert iets op te lossen.

Alex zegt dat hij niet bang is. Hij kan ook goed verhalen verzinnen. Hij weet veel over planeten. Met de wereldbol in de hand heeft hij over de planeten verteld. Hij is bang voor het vuur van de zon.

Joke is bang voor de oorlog, die ziet ze als ze de televisie aanzet.

Naima, de moeder van Rouena en Jhanaira is bang voor spinnen en muizen, maar ze heeft ook wel dappere dingen gedaan. Ze vertelt over een show, waaraan ze meegedaan heeft. Ze had plankenkoorts. Ze moest naar voren komen om iets te vertellen en ook dansen op het toneel. Het was heel eng, maar toen ze het had gedaan was ze blij dat het gelukt was.

Riet is bang dat er iets met haar familie gebeurt.

Jhanaira vertelt over een film over dieren in Suriname. Die wil zij in het echt zien. Sommige kikkers zijn giftig, die zijn blauw. We praten over helden. Voor **Rouena** en **Jhanaira** is hun vader hun held. Hij is sterk en helpt goed. Een keer is hij gaan praten met een andere vader. Het was een

heldendaad, hij had het probleem voor mij opgelost. Mijn vader is ook grappig en hij tilt me op en zet mij op zijn rug. **Riet** vertelt dat zij **Nelson Mandela** heeft gezien, toen hij in Amsterdam op bezoek was gekomen. Hij stond op het balkon van de stadsschouwburg. Mijn zoon was toen 8 jaar. Er waren veel mensen gekomen om Mandela toe te juichen. Ik weet nog goed dat hij werd vrijgelaten.

als je dapper bent, dan weet je dat je het kan

We zaten er thuis naar te kijken. **Joke** zegt dat Mandela ook haar held is. Iedereen weet wie hij is. **Jade** vertelt dat ze naar het Amsterdam Museum gaat met haar klas. Vroeger woonden daar weeskinderen. Je kunt zien hoe zij er woonden.

We eten een couscous maaltijd. Het is smakelijk klaargemaakt. De kinderen hebben de tafels gedekt en helpen ook met opruimen.

Voor we naar huis gaan, vertelt iemand uit ieder groepje iets over het gesprek; **Jhanaira** vertelt nog een keer aan iedereen wat het verschil is tussen moedig en dapper zijn. De keukenploeg krijgt applaus. We hebben een leuke avond gehad in dit restaurant; het was een gezellige drukte.

Dit is het verslag van een avond “**Dialogo in Actie**”.

Iedere week op maandag in de maand vindt een dialooggesprek plaats in het Olympisch Kwartier en op vele andere plekken in de stad.

Dit verslag is gemaakt door Riet van Wees, deelnemer aan het gesprek, ook deelnemer aan de schrijfgroep Zuid. Leden van de schrijfgroep en andere vrijwilligers hebben zorggedragen voor het vastleggen van de interviews.

BEP VAN OOSTROM, ODENSEHUIS EN ERIC GROOT KORMELINK, ONBEPERKT ZUID

Bep is de coördinator van het Odensehuis. Eric is bewoner van een Focuswoning in wooncomplex de Marathon in het Olympisch Kwartier van woningbouwvereniging Eigen Haard. Eric is lid van de Stichting Onbeperkt Zuid.

Het interview vindt plaats in het Odensehuis. Eric is rolstoelafhankelijk. Hij is zelf zonder extra vervoer in zijn rolstoel naar het Odensehuis gekomen voor het interview. Davi, Metekaan, Targiannie, Nur en Ea van basisschool de Elout gaan de vragen stellen over vrijheid.

Ea: Waarom werkt u bij het Odensehuis vraagt zij aan Eric. Dan volgt er een gesprekje over de samenwerking tussen Bep en Eric met de Stichting Onbeperkt Zuid. Eric is vandaag gast in het Odensehuis. De Stichting Onbeperkt Zuid houdt zich bezig met de toegankelijkheid van de Openbare

Ruimte. “Ik zorg ervoor dat mensen met een beperking de straat op kunnen; dat zij winkels kunnen binnengaan; dat zij kunnen gaan en staan waar zij willen. Zo kunnen zij meedoen met de maatschappij en dat is ook een stukje vrijheid.”

Wat Doen jullie allemaal bij Stichting Onbeperkt Zuid?

Eric: Wij kijken mee met de plannen die de Gemeente maakt om straten te veranderen. Zijn er genoeg signalen voor slechtzienden? Welke borden helpen slechthorenden? Bep vult aan dat mensen met Alzheimer steeds langer thuis blijven. Het is fijn als je zo lang mogelijk zelfstandig boodschappen kunt doen. Er is een proef met stoeptegels met daarop een huisje met een pijl (naar het Odensehuis) en een tegel met een winkelwagentje en een pijl (naar de winkel) Het zijn voorzieningen, die mensen helpen om langer zelfstandig te blijven.

Wat heeft u geleerd van dit werk?

Eric: mijn eigen rolstoel ken ik natuurlijk al. Als mij wordt gevraagd of de geleide lijnen voor slechtzienden en slechthorenden door de hele stad verbeterd kunnen worden, dan kan ik uit ervaring spreken. Met de rolstoel kom je op plekken waar je niet goed verder kan. Ea vraagt of je de lijnen ook kan zien als het pikkedonker is. Eric legt uit dat het geen draden zijn, maar dat het gaat over geribbelde stoeptegels, op perrons bij de treinen en bij stoplichten. Blinden kunnen met een stok voelen welke kant zij op kunnen lopen.

Vindt u uw werk moeilijk?

Iedereen heeft andere dingen nodig. De een heeft veel licht en lampen nodig. De ander wordt daar juist naar van. Je wilt iedereen graag helpen natuurlijk.

Wat betekent vrijheid voor u?

Vrijheid is voor mij dat ik mee kan doen met het normale leven. Dat er niet overal trapjes en drempels zijn. Dat ze snappen dat je geholpen wilt worden. Dat ik niet door mijn rolstoel tegengehouden word. Eric komt uit een klein dorpje. Daar voelde ik dat ik altijd nagekeken werd. Daar heb ik in Amsterdam geen last van.

Bij mij in de buurt woont een aantal mensen, die mij kunnen helpen. Als ik hulp nodig heb, kan ik op een knopje drukken en dan komen ze langs. Die mensen helpen mij met dingen, die ik zelf niet kan, met aankleden bijv. Ik hoef niet eerst een afspraak te maken. Zo kan ik mijn dag precies indelen zoals jullie dat ook doen. Dat is vrijheid: Dat ik de dingen niet van te voren hoef af te spreken.

Had u vrijheid toen u jong was?

Veel kinderen snapt niet wat ik had en

durfden het niet te vragen, ze waren er bang voor en wilden niet met me spelen.

Ea vertelt dat zij ook een lichamelijke beperking heeft. Het is lastig als je merkt dat kinderen jou als anders zien en zo reageren. “Nu heb ik dat geaccepteerd en ik durf er ook over te vertellen”.

“In een rolstoel zie je het zo duidelijk” zegt Eric. Ea: “Bij mij is het ook duidelijk; ik loop met beugels”.

Nu heb ik dat geaccepteerd en ik durf er ook over te vertellen

Bij dementie zie je het niet aan de buitenkant. En je wilt het ook niet meteen vertellen of ernaar vragen.

Bep vertelt dat er veel activiteiten zijn in het Odensehuis. Iedereen is welkom. Of de mensen er ook slapen, vragen de kinderen. Nee, ze hebben allemaal hun eigen huis. Sommigen komen elke dag. Anderen alleen voor bepaalde activiteiten. Vandaag is er een lezing over de stad. Aan Bep wordt gevraagd hoe zij over vrijheid denkt in relatie tot dementie. “We praten over dingen, die het leven rijk maken. Ook over hoe je de baas blijft in je eigen leven.” Dat je eigen keuzes kunt blijven maken; dat je zelf kan bepalen hoe je je leven indeelt ook al heb je beperkingen.

HOURIA IDRISSI EN RIET VAN WEES

Wie bent u? vraagt Jasmin;

Ik ben Riet van Wees, buurtbewoner, ik ben altijd juf geweest in de Bijlmer; nu ben ik met pensioen. Ik ben vrijwilliger in dit activiteitencentrum. Er is een coördinator. Het is leuk als hier naast volwassenen ook kinderen komen. We doen leuke dingen; al veel jaren. We kennen veel mensen in de buurt. Iedereen kan meedoen.

Ik ben Houria Idrissi; ik heb in Marokko mijn opleiding gehad; ik ben er naar de universiteit gegaan. Toen ik in Nederland kwam, werkte ik bij zorg en welzijn tot mijn kinderen geboren werden. Maroua is mijn jongste dochter. Naast vrijwilliger bij de maandagclub met de kinderen ben ik ook de gastvrouw van de breiclub op vrijdag. Het is mogelijk om een groepje te organiseren; er zijn allerlei clubjes. We vieren Sinterklaas. We gaan naar het jeugdtheater. We maken uitstapjes. We sporten, vieren een zomerfeest in de buurt. We kijken films. We helpen elkaar.

Voor vrijheid is ook moed nodig

We vertellen verhalen en spelen erover. We gaan samen naar de OBA.

Maroua; Wat betekent vrijheid voor u?

Riet zegt: In Nederland hebben we heel veel vrijheid om van alles te doen. Met de vrijheid is het eigenlijk net als in een klas

op school. Je moet een beetje rekening met elkaar houden. Dan vindt iedereen het leuk om mee te doen. Volgende maand gaat iedereen van 18 jaar en ouder stemmen. We praten over het recht om te kiezen. Stemrecht bestaat niet in alle landen. Bij ons wel.

Levy vraagt aan Houria waar zij liever woont hier of in Marokko?

Houria komt uit Marokko. Ze gaat volgende maand meedoen aan de verkiezingen in Nederland: "Ik heb 3 kinderen; zij zijn

Je moet een beetje rekening met elkaar houden

hier opgegroeid; ik wil bij mijn kinderen blijven. Mijn familie woont in Marokko. Ik ga er graag naar toe".

Wanneer voelt u zich echt vrij? vraagt Eliza.

Houria voelt zich vrij als ze feest viert met haar familie. Riet voelt zich vrij als zij door de stad fietst;

in de stad kan ik naar het theater en er is zoveel te beleven in de stad; ik hoef er niet bang te zijn. De stad ken ik goed. Ik voel mij op mijn gemak in de stad.

Wat is voor u een symbool van vrijheid?

Vraagt Lois. Houria en Riet: Het is leuk om

in een kring te zitten met mensen. Dan ben je niet alleen en het is gezellig. We doen dat iedere maandag bij de kinderclub. Je kunt een praatje maken, wat met elkaar eten, een spelletje doen, elkaar helpen.

Hoe kan je zorgen voor meer vrijheid? vraagt Maroua. Voor vrijheid is ook moed nodig. Je moet het durven om met mensen, die je niet kent te praten. Wat wil je weten? Waarover praat je of laat je het maar zitten en zeg je niks.

Het is niet zomaar gezellig. Je moet er ook

je best voor doen en er zijn afspraken nodig, anders wordt het een rommeltje.

Bent u weleens in andere landen geweest(Lois/Levy) Houria gaat regelmatig naar Marokko en naar Italië. Riet heeft weleens een tijdje in Amerika gestudeerd. Toen logeerde ze bij families daar. Het is leuk om te zien hoe mensen in een ander land wonen. Hoe ze met elkaar omgaan. Hoe het daar gaat op scholen. Ze deed er een stage.

Colofon

Deelnemers aan het tot stand komen van dit vrijheidsverhalenboekje:

- Interview Dennis Koeman; Laila, Indira; tekst Riet van Wees, schrijfgroep Zuid
- Interview Jose Mollura; Laila, Indira, Aya; tekst Aly Cnossen
- Interview Ar Nederhof; Italo, Levi, Sevginur, Mauro, Ilham; tekst Tineke Koning, schrijfgroep Zuid
- Interview Mohammed Rahou; Zoe, Elisa, Jasmin, Aysa; tekst Annelies Erringa
- Interview Ahmet Cosar; Muathan, Nathan, Jayden, Rahima, Amanda; tekst Riet van Wees, schrijfgroep Zuid
- Interview Julie van Zweden; Paulo, Hajar, Ichraq, Venhar, Mohamed, Lachen; tekst Aly Cnossen
- Interview Daniël Gellvoet; Aya, Jasmin, Aysa; tekst Henriëtte Kruyt, Combiwel
- Interview Niek Scholten; Yuna, Adaora, Elias, Vinicius; tekst Annelies Erringa
- Dialoog in Actie o.l.v. Joke Jongejan; Jhnaira, Rouena, Alex, Jade, Naima, Riet, Joke; tekst Riet van Wees, schrijfgroep Zuid
- Interview Bep van Oostrom, Odensehuis en Eric Groot Kormelink, Onbeperkt Zuid; Davi, Metekaan, Targiannie, Nur, Ea; tekst Caluke van Hoften, schrijfgroep Zuid
- Interview Houria Idrissi en Riet van Wees; Levy, Maroua, Jasmin, Rim; tekst Riet van Wees, schrijfgroep Zuid.

Veel dank naar de volgende medewerkers:

Groep 8 van de Eloutschool en hun docent Niek Peereboom, de meidengroep van Combiwel en hun begeleiders Vanessa Hogendorp en Inge Spreen, Buurtwerk Combiwel Henriëtte Kruijt, Schrijfgroep Zuid samen met Aly Cnossen en Annelies Erringa, Cordaan Olympisch Kwartier, Eigen Haard en stuurgroep van het Olympisch Kwartier, Stadsdorp Olympia, Willem de Zwijgerkerk, Huis van de Wijk Olympus, Odensehuis, Onbeperkt Zuid, Bestuurscommissie Zuid, Buurtbuik, Dialoog in Actie, 4/5 mei Comité, ondernemers in onze buurt die bijdragen aan de verbinding, Mediacollege Amsterdam.

Redactie en productie: Riet van Wees, Linda Corlu-Kuipers, Henriëtte Kruijt, Vanessa Hogendorp, Ar Nederhof.

Foto's: Naomi Bon, Niek Peereboom

Design en druk: stagiaires Mediacollege Amsterdam o.l.v. André Weel

Amsterdam, april/mei 2017

